

Hoe vaak zeggen we “Bijna”.....

Wat is er leuker en een mooiere bekroning op onze jachthondentraining, dan een uitnodiging te krijgen om eens een dagje mee te gaan als Pickerup.

Dan kun je eindelijk al het aangeleerde in de praktijk brengen en een dag met de jagers mee. Hond blij, baas blij, dag kan niet meer stuk.

Maar... jagen is nu eenmaal iets waar wapens bij gebruikt worden en er kan ook wel eens iets mis gaan. Wordt er tegenwoordig op alle Cursussen voor het Jachtexamen een enorme nadruk gelegd op het woord **Veiligheid**, een ongelukje zit nu eenmaal in een klein hoekje.

Pickerups die een seizoen intensief zijn meegegaan kunnen dan ook aan het einde van het jachtseizoen best wel zeggen, “het was toch af en toe bijna”

En met “bijna” wordt dan bedoeld dat de hond verdraaid dicht in de buurt van het schot was. Vooral hazen- en konijnendriften kunnen heel spannend en vooral héél gevaarlijk zijn. Het kan aan de hond liggen, een hond die op het verkeerde moment inspringt is alleen al een gruwel om aan te denken, maar het kan ook gebeuren dat de jager de hond in een flits aanziet voor een haas. Wat er dan kan gebeuren, kunt u zelf wel bedenken.

In mijn lange loopbaan heb ik het al verschillende keren mee moeten maken, dat de loop van het geweer richting hond wees en dat is niet echt een prettige ervaring.

Mijn lieve Labrador Lucinda werd tijdens een drijfjacht op hazen ingezet op een ziek geschoten haas. Op het moment van apporteren, kwam er nog een haas los waar het geweer op wilde schieten. De jager moet toen in een waas van grote vergissing de hond hebben aangezien voor de haas en haalde de trekker over.

Lucinda werd echter vol geraakt, stond ter plaatse doodstil en kwam strompelend naar mij toe. Ongeloof, er gaat op zo een moment van alles door je heen. Je hond kan toch niet geraakt zijn. Een ritselend geluid op het gras maakt je meteen weer met twee benen op de grond, de slagader in de hals was getroffen en het bloed gutste uit de wond.

Een van de drijvers bond met een grote zakdoek de wond dicht, hond in de auto en in volle vaart naar de Universiteitskliniek De Uithof in Utrecht.

Van te voren al telefonisch contact opgenomen en geweldig: men stond buiten al met brancard te wachten. Toen ging alles heel snel: direct door naar de röntgen en dan is het afwachten. Heel bedenkelijk kwam een van de artsen naar ons toe, de hond verkeerde in uiterst kritieke situatie, ruim 40 hagelkorrels zaten in het lichaam. Het rechter oog was kapot en blindgeschoten, verder veel bloedverlies en in totale shock.

Lucinda heeft ruim 10 dagen op de Intensive Care van Utrecht gelegen en was een wrak toen ze thuis kwam. Ze heeft ongelooflijk veel pijn gehad.

Gelukkig is ze daarna toch weer redelijk opgeknapt, maar nooit echt meer de oude geworden.

Uiteindelijk is ze gestorven aan een bloeding van de milt – verdwaalde hagelkorrel??. We zullen het nooit weten.

Maar gelukkig komen deze situaties heel sporadisch voor, er mag best gezegd worden dat ALLE jagers grote hondenliefhebbers zijn en grote waardering hebben voor het werk dat onze jachthonden op een jachtdag verrichten.

Uit bovenstaande blijkt ook wel dat het geven van een vangschot op haas of eend, dodelijke afloop kan hebben!

Een hond die zich eenmaal heeft vastgebeten in de achtervolging is niet meer te stoppen. Dit kan een ware nachtmerrie zijn voor een voorjager als zijn hond in volle vaart het "apport" nadert en er toch nog zo nodig een schot gelost moet worden.

Als de hond eenmaal geslipt is en zijn werk doet en de afstand hond/apport steeds kleiner wordt, laat dan de hond zijn werk maar doen.

Het blijkt toch maar weer "Zonder hond – geen jacht"

Soest - Henny M. Schoor -